

Rekvisitus i det enkelte Tilfælde paaviser eller dog sandsynliggør, at han maa bruge dem til derfor at skaffe sig Penge, fordi han ellers i det paagældende Øjeblik staar subsistensløs.

Denne Opfattelse af § 509, der ogsaa følges af Københavns Fogedret, er ganske vist miskendt af den forannævnte utrykte Østre Landsrets Kendelse, men den deri udtalte imod det foranførte stridende Opfattelse maa formentlig betragtes som forladt af Landsretten.

Til Trods for, at Retsanvendelsen saaledes har markeret, at man ikke uden videre kan sige, at 800 (250) Kr. ubetinget er fredlyst, maa det dog vistnok erkendes, at der i Praksis i Regelen ikke vil blive gjort noget Forsøg paa at fratage Debitor Genstande indenfor den nævnte samlede Værdi. Og navnlig ogsaa under Hensyn til Pengenes nu øgede Købeevne maa det vist siges, at vor nuværende beneficium-competentiæ-Regel er vidtgaaende, vil virke haardt overfor mange ringe stillede Kreditorer og formentlig ogsaa — og maaske navnlig — har faaet en uheldig Form. Der kunde saaledes efter vor Anskuelse være megen Grund til at tage Spørgsmaalet op til nærmere Undersøgelse.

Med Hensyn til Sogneraadforeningernes Henvendelse skal vi bemærke, at der naturligvis er den Forskel paa Skatter o. l. og privatretlige Fordringer, at privat Kreditgivning beror paa vedkommende Kreditors egen Disposition (selv om han ganske vist undertiden vil være i en Tvangssituation), medens Skatter efter deres Natur *maa* fremkalde et Fordringsretsforhold mellem det offentlige og den skattepligtige, samt vel ogsaa den Forskel, at det offentlige paa dette Omraade har at kæmpe mod en vis Uvillighed hos de betalingspligtige. Men paa den anden Side gør sig her gældende — foruden de Humanitetsbetragtninger, der i det hele har affødt beneficium-competentiæ-Regelen, og som mindst lige saa stærkt maa gøre sig gældende, naar det er Stat eller Kommune, der staar overfor den enkelte Borger, som naar det gælder Afvejelsen af Hensynet til de enkelte Borgeres indbyrdes Interesser — den Betragtning, at det offentlige selv har en nærliggende Interesse i, at Borgerne ikke berøves alt, mister Selvopholdelsesdriften — og saaledes falder det offentlige til Byrde paa anden Maade.

p. v. c.

V. Krarup,
Protokolsekretær.